

ΘΟΥΡΥΒΟΣ ΣΤΗ ΔΙΠΛΑΝΗ ΚΑΜΑΡΑ

Ένας κόκκος άμμου
Μιά κίνηση φτερών
Ένα σκαμνί
Ένα κάστρο
Ω τρελλό ίππικό του έρωτα

Πόσο είμαι μόνη μέ τον τρελλό μου πόθο
Τά μαλλιά μου είναι μαζεμένα σε κλειστές πουκλες
Καί τά βυζιά μου κοιμισμένα

Μιά έπιστολή γιά γράψιμο
Μιά τυλιγμένη πετσέτα
Μιά αΐθουσα μέ θυρίδες
Ένας διάδρομος πρὸς τήν άμαρτία
Ω καταραμένη χοντροκεφαλιά του έρωτα

Πόσο είμαι μόνη μέ τήν τρελή μου φίλη
Ο πόθος γιά εκδίκηση συμβουλών σάν τό κατράμι
Καί φιλάργυρα καλαμπούρια.

ΠΟΙΗΜΑ ΣΕ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙ ΧΑΡΤΙ

Τό πάθος μου χαραγμένο σε μιά μικρή πέτρα
Κυλάει μόνο του τυφλό
Πρὸς τόν Αριθμό
Δεκαπέντε

Δούλα τρομαγμένη από τό μπουτί σου πού δέ θέλει
Τό στόμα μου στραγγίζει τό κορμί σου από τό σπέρμα του
Η γλώσσα μου χώνει βαθειά μικρά άγρια δέντρα
Στήν προτομή τής Quai Voltaire
Ακολουθεί τά χούγια σου
Κοιμάται

Καταδρομή βαρβάρων
Ας ρίζουμε τά τραυλά σπόρια του σαββάτου
Στήν караβάνα τής δεκάτης κάμαρας
Ας σκοπίσουμε τό Νόμο από τά πορτόφυλλά μας
Ποιά λέξη είναι πιό κάλπικη από τό «δωρεάν»;

ΚΑΤΑΔΡΟΜΗ ΒΑΡΒΑΡΟΥ

Προαισθάνομαι τόν επόμενο θάνατό μου
Εκεί στον καναπέ τόν σπαρμένο μέ χάπια
Ανάμεσα στο νεκρό δάσος
Καί τήν κούφια κονσόλα μέ τά ολόχρυσά στολίδια
Ο αντίχειράς σου θα διαπερνά τόν ύμένα
Θά κυκλώνει τό «περαστικό» στήν άρωματισμένη του γούνα
τεντωμένη από τή ρόδινη σάρκα
Νοιώθω πώς θα κλάψω πριν από τό τέλος του φαγητού
Δέ θέλω νά ζυπνήσω μόνη στον καναπέ
Χαμένη

